

VAJ
KILAND

Egomanijak

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Vi Keeland
EGOMANIAC

Copyright © 2017. EGOMANIAC by Vi Keeland
Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ponekad ono što tražite dođe kad ne tražite.

– Nepoznati autor

Poglavlje 1

Dru

Mrzim Novu godinu.

Dva sata u saobraćajnoj gužvi da bih stigao do svog toplog doma na manje od deset kilometara od aerodroma La Gvardija. A prošlo je deset uveče. Zašto svi ti ljudi nisu već na žurkama i proslavama? Napetost, koje sam se dvonedeljnim boravkom na Havajima oslobodio, sad se opet namotavala u meni dok su se kola vukla kroz grad.

Trudio sam se da ne mislim na posao kojem se vraćam – beskrajn niz tuđih problema preko gomile mojih:

Prevarila me je.

Varao me je.

Hoću puno starateljstvo nad decom.

Ne dam joj kuću u Vejlu.

Samo hoće moje pare.

Tri godine nismo imali oralni seks. Slušaj, smaraču jedan, imaš pedeset godina, ćelav si, nadmen, uobražen, a građen si kao nojevo jaje. Ona ima dvadeset tri, zgodna je do besvesti, sise su joj tako mlade da se dižu skoro do brade. Hoćeš da spaseš

brak? Dođi kući sa deset soma u svežim, šuštavim novčanicama i reci joj da klekne. Dobićeš oralni seks. A ona će dobiti džeparac. Hajde da se ne pravimo da je to ikad bilo više od onoga što zaista jeste. To ti ne odgovara? Za razliku od tvoje uskoro bivše žene, ja primam čekove. Naslovi ček na Dru M. Džeger, advokat i tvoj opunomoćeni pravni zastupnik.

Protrljao sam vrat ispod temena, osećao sam se blago klaustrofobično na zadnjem sedištu Ubera i gledao sam kroz prozor. Stara gospođa sa dupkom za odrasle prošla je ulicom.

„Izaći ću ovde“, zalajao sam na vozača.

„Ali imate i prtljag.“

Već sam izlazio iz kola. „Otvori gepek. Ionako stojimo u mestu.“ Saobraćaj se sasvim zaustavio a do moja zgrade je ostalo samo dve ulice. Dobacivši vozaču novčanicu od sto dolara, uzeo sam kofere iz gepeka i duboko udahnuo Menhetn.

Voleo sam i mrzeo ovaj grad u jednakoj meri.

Zgrada na broju 575 Park avenije, predratna i obnovljena, nalazila se na jugoistočnom uglu sa Šezdeset trećom ulicom – ta adresa davala je ljudima izvesnu predstavu o vama, podsticala unapred zasnovane pozitivne zaključke. Neko sa mojim prezimenom naseljavao je tu zgradu mnogo pre no što je pretvorena u preskupo zajedničko ulaganje svih stanara. I zato je mojoj kancelariji dozvoljeno da ostane u prizemlju dok su drugi korisnici poslovnog prostora odavno izbačeni. Takođe sam i stanovao u toj zgradi na poslednjem spratu.

„Dobro došli, gospodine Džeger.“ Pozdravio me je uniformisani vratar i otvorio vrata.

„Hvala, Ede. Da li sam nešto propustio dok me nije bilo?“

„Ne, sve je po starom, ništa novo. Gvirnuo sam da vidim kako napreduju radovi kod vas. Lepo to izgleda.“

„Da li su se služili ulazom za poslugu iz Šezdeset treće ulice kao što sam im rekao?“

Ed je klimnuo glavom. „Naravno, jedva da sam ih i čuo poslednjih nekoliko dana.“

Ostavio sam kofere u stanu i onda se liftom vratio u prizemlje da vidim kako stoje stvari. Poslednje dve nedelje, dok sam zevzečio u Honoluluu, kancelarija mi je bila u postupku kompletnog renoviranja. Pukotine na visokim plafonima trebalo je zakrpati i okrečiti, a stari parket zameniti novim.

Debela plastika pokrivala je vrata i drvenariju. Ono malo nameštaja koji nisam sklonio takođe je i dalje bilo pokriveno ceradama. *Sranje. Još nisu završili.* Uveravali su me da će ostati samo da se urade finalni detalji kad se budem vratio. S pravom sam bio skeptičan.

Upalivši svetlo sa zadovoljstvom sam video da je lobi potpuno završen. Konačno, za promenu, novogodišnje veče bez groznih iznenađenja.

Bacio sam pogled naokolo, zadovoljan onim što vidim i baš kad sam hteo da odem, primetio sam prugu svetla ispod vrata male sobe za arhivu na kraju hodnika.

Ne razmišljajući previše, krenuo sam tamo da ugasim svetlo.

Vidite, imam metar devedeset, sto kila, i možda jer nisam očekivao da ću nekoga tu zateći, prepao sam se kad sam otvorio vrata i kad sam je video.

Vrisnula je.

Zakoračio sam unazad.

Ustala je, popela se na stolicu i počela da se dere na mene, mašući mobilnim telefonom.

„Zvaću policiju!“ Prsti su joj drhtali dok je pritiskala brojeve i zastala kod poslednjeg. „Izlazi odmah i neću ih pozvati!“

Mogao sam da skočim na nju, da joj uzmem telefon i pre no što shvati da nije pritisla poslednju cifru. Ali izgledala je preplašeno, pa sam se povukao još za korak i digao ruke u znak predaje.

„Neću ti ništa.“ Poslužio sam se svojom najboljom verzijom umirujućeg glasa. „Nema potrebe da zoveš policiju. Ovo su moje poslovne prostorije.“

„Da li ti ja izgledam toliko glupavo? Provalio si u moju kancelariju.“

„Tvoju kancelariju? Mislim da si promašila ćošak Lude i Čaknute.“

Lelujala je na stolici, dignuvši obe ruke da bi održala ravnotežu, i onda... suknja joj je pala do nogu.

„Izlazi!“ Čučnula je, dohvatila suknju i povukla je do struka, okrenuvši mi leđa.

„Uzimate li lekove, gospođo?“

„Lekove? Gospođo? Je l' se ti to šališ?“

„Znaš šta?“, pokazao sam rukom na telefon koji je i dalje držala. „Što ne bismo pritisnuli taj poslednji broj i pozvali policiju. Mogu da te vrate iz koje god da si ludnice pobegla.“

Razrogačila je oči.

Za ludu osobu – pošto sam je sad bolje pogledao – bila je veoma slatka. Vatrenocrvena kosa skupljena navrh glave odgovarala je njenom eksplozivnom karakteru. Međutim, kad je oštro sevnula ka meni plavim, usplamsalim očima, bilo mi je drago što sam to zapažanje zadržao za sebe.

Pritisla je poslednji broj i krenula da me prijavljuje jer sam ušao u svoju rođenu kancelariju. „Htela bih da prijavim pljačku.“

„Pljačku?“ Izvio sam obrvu i pogledao oko sebe. Usamljena stolica na rasklapanje i buđavi metalni sto takođe na sklapanje bili su jedini komadi nameštaja u prostoriji. „Šta konkretno kradem? Tvoju prijatnu narav?“

Izmenila je pritužbu policiji. „Provala, volela bih da prijavim, nezakonit ulazak u 575 na Park aveniji.“ Zastala je i slušala. „Ne, nije naoružan. Ali je velik i krupan. Stvarno krupan. Ima najmanje sto devedeset santimetara možda i više.“

Nacerio sam se. „I jak je. Nemoj da zaboraviš da im kažeš da sam jak. Hoćeš da ti pokažem mišiće? Možda bi mogla da im pomeneš i da imam zelene oči. Ne bi bilo lepo da me policija pobrka sa drugim stvarno velikim lopovima koji se muvaju po mojoj kancelariji.“

Nakon što je prekinula vezu, ostala je da stoji na stolici i dalje zureći u mene.

„Da li je tu bio i neki miš?“, upitao sam.

„Miš?“

„Uzevši u obzir da si skočila na stolicu“, nasmejao sam se.

„Tebi je to smešno?“

„Začudo, da. A nemam pojma zašto. Trebalo bi da me nervira što sam se vratio s dvonedelnog odmora i video da se kod mene neko nezakonito uselio.“

„Ovo je moja kancelarija. Ovde sam već nedelju dana.“

Ponovo se zaljuljala na stolici.

„Što ne siđeš? Pašćeš i povredićeš se.“

„Kako da znam da me ti nećeš povrediti ako siđem?“

Odmahnuo sam glavom i potisnuo osmeh. „Dušo, pogledaj koliki sam. A pogledaj kolika si ti. Time što stojiš na stolici nisi nimalo bezbednija. Da sam hteo da te povredim, već bi bila na podu.“

„Idem na treninge krav maga borilačke veštine dvaput nedeljno.“

„Dvaput nedeljno? Stvarno? Hvala što si me upozorila.“

„Nema potrebe da mi se podsmevaš. Znaš, prilično se nepristojan za uljeza.“

„Silazi sa te stolice!“

Nakon što smo se pun minut obračunavali pogledom, sišla je sa stolice.

„Vidiš? Bezbedna si.“

„Šta to hoćeš da uzmeš ovde?“

„Nisi pozvala policiju, zar ne? Zamalo da me prevariš.“

„Nisam ih pozvala ali još uvek mogu to da uradim.“

„Zašto? Da bi te uhapsili za provalu?“

Pokazala je rukom na svoj improvizovani sto. Tek sad sam primetio papire svud po prostoriji. „Rekla sam ti. Ovo je moja kancelarija. Ostala sam da radim ovako kasno jer su majstori danas pravili toliku buku da nisam stigla da završim sve što

sam planirala. Zašto bi neko provaljivao ovamo da bi radio u pola jedanaest noću na Novu godinu?“

Majstori? Moji majstori? Nešto čudno se tu dešava. „Bila si danas ovde sa majstorima?“

„Da.“

Počeo sam se po bradi, napola joj poverovavši. „Kako im se zove šef?“

„Tomi.“

Sranje. Nije lagala. Govorila je istinu, to jest barem je deo onog što je govorila bila istina. „Rekla si da si došla ovamo pre nedelju dana?“

„Tako je.“

„A od koga si tačno ovo iznajmila?“

„Od Džona Kugara.“

Obe obrve su mi istovremeno poskočile. „Džona Kugara? Da nije bio tu i neki Melenkamp kojim slučajem, da upotpuni ceo bend?“

„Otkud ja znam.“

To nije zvučalo dobro. „I platila si tom Džonu Kugaru?“

„Naravno, tako se iznajmljuje poslovni prostor. Dvomesечni depozit, plus prva i poslednja kirija.“

Zažmurio sam i odmahnuo glavom. „Sranje.“

„Molim?“

„Nasankali su te. Koliko te je koštalo sve to zajedno? Dvomesечni depozit, plus prva i poslednja kirija? Ukupno četiri meseca.“

„Deset hiljada dolara.“

„Molim te, reci mi da nisi platila u gotovini.“

Nešto joj je konačno kliknulo u glavi i sva boja nestala je s njenog lepog lica. „Rekao je da mu je banka zatvorena te večeri i da ne može da mi da ključeve dok ne izmirimo račune. Dala sam mu keš na ruke da bih mogla odmah da se uselim.“

„Dala si Džonu Kugaru četrdeset hiljada dolara u kešu?“

„Ne, nisam!“

„Hvala bogu.“

„Dala sam mu deset hiljada dolara u kešu.“

„Pa zar nisi rekla da si platila četiri meseca unapred?“

„Jesam, dve i po hiljade mesečno.“

To je stavilo tačku na celu stvar. Od svih ludih sranja koje sam dotad čuo, to što je pomislila da može da iznajmi poslovni prostor na Park aveniji za dve i po hiljade dolara mesečno bilo je šlag na torti. Prsnuo sam u smeh.

„Šta je tu smešno?“

„Nisi iz Njujorka?“

„Nisam, upravo sam se doselila iz Oklahome. Kakve to veze ima?“

Prišao sam joj za korak. „Žao mi je što moram da ti saopštim loše vesti, Oklahomo, ali oladili su te za deset hiljada dolara. Ovo je moja kancelarija. Ovde sam već tri godine. A moj otac je ovde bio trideset godina. Poslednje dve nedelje proveo sam na odmoru i dao sam da mi se kancelarija renovira. Neko s imenom nekada popularnog pevača prevario te je i iznajmio ti je kancelariju koju nije imao prava da izdaje. Vrtar se zove Ed. Otiđi do glavnog ulaza i on će ti potvrditi sve što sam rekao.“

„Nemoguće.“

„Za koju vrstu posla ti je potrebna kancelarija?“

„Ja sam psihološkinja.“

Pružio sam joj ruku. „Ja sam advokat. Daj mi da vidim taj tvoj ugovor.“

Lice joj se izdužilo. „Nije ga još doneo. Rekao mi je da je vlasnik u Brazilu na odmoru i da mogu da se uselim. Doći će prvog u mesecu da uzme kiriju i doneće ugovor.“

„Prevarili su te.“

„Ali platila sam mu deset hiljada dolara.“

„Što je još jedna stvar koja je trebalo da ti bude sumnjiva. Ne možeš iznajmiti ni orman na Park aveniji za dve i po hiljade

dolara. Zar ti nije bilo čudno što si došla do ovakvog mesta maltene za džabe?“

„Mislila sam da sam napravila dobar posao.“

Odmahnuo sam glavom. „Da napravila si dobar posao, ali ne za sebe.“

Pokrila je dlanom usta. „Mislim da će mi pozliti.“

Poglavlje 2

Emeri

Osećala sam se kao idiot.

Začulo se tiho kucanje na vratima kupatila. „Jesi li dobro?“

„Da, dobro sam.“ Izblamirana. Glupa. Naivna. *Bez prebijene pare*. Ali dobro sam.

Umila sam se i zurila u svoj odraz u ogledalu. Šta sad da radim? Trebalo je da mi konačno ove nedelje instaliraju telefonsku liniju i isporuče potrošni kancelarijski materijal. Sa lepim logotipom i luksuznom novom adresom na Park aveniji. Uh! Još dvesta pedeset dolara bačenih u vetar. Obesila sam glavu i zurila u lavabo. Nisam mogla da se ponovo pogledam u oči.

Na kraju sam otvorila vrata kupatila i izašla. Zakoniti korisnik me je čekao naslonjen na zid. Naravno, morao je da bude božanstveno zgodan. Jer nisam nikako mogla da se osramotim pred nekim ružnim muškarcem. Ne, nikako.

„Jesi li sigurna da si dobro?“

Izbegavala sam da ga pogledam. „Nisam ali biću.“ Oklevala sam pre no što sam nastavila. „Mogu li da se vratim u svoju kancelariju... hoću reći... u tvoju kancelariju... da uzmem stvari?“

„Naravno.“

Nije bilo mnogo toga da se spakuje. Nameštaj je takođe trebalo da mi stigne ove nedelje. Kao i kartoteka. I to ću morati da otkážem. Gde ću sve to sad da stavim? Moj stan nije bio mnogo veći od prostorije za arhivu u kojoj sam sedela.

Dok sam pakovala poslednje sitnice u kutiju u kojoj sam ih donela, zgodni zakoniti korisnik mog nesuđenog poslovnog prostora došao je i stao kod vrata. Obratila sam mu se pre no što je stigao bilo šta da kaže.

„Izvini što sam lakoverno nasela na prevaru i što sam htela da pozovem policiju.“

„Nemoj da zaboraviš pretnje borilačkim veštinama.“

Digla sam pogled i videla kako se smeši. Bio je to prijatan prizor. Previše prijatan. Njegovo lepo lice budilo mi je nervozu, ali ne onu zbog koje sam skočila na stolicu zapretivši da ću pozvati policiju. Ne, osmeh ovog muškarca bio je nadmen i pogodio me je pravo u kolena – i na još neka mesta.

„Samo da znaš stvarno idem na treninge krav mage.“

„Baš dobro. Malo sam se uplašio kad sam ušao. Kladim se da možeš nekoj curici da zavrneš ruku.“

Uočila sam se u pola pokreta. „Nekoje curici? Moj instruktor je muškarac.“

Prekrstio je ruke na grudima. Na širokim, čvrstim grudima. „I koliko dugo već treniraš?“

„Skoro tri meseca.“

„Nećeš oboriti muškarca mojih dimenzija sa tri meseca krav maga obuke.“

Možda zbog kasnih sati ili zbog toga što sam postala sve-sna da su me na prevaru lišili životne uštedevine i da nemam kancelariju za rad sa pacijentima, moj zdrav razum je pukao. Bacila sam se na sirotog čoveka koji to nije očekivao. Doslovno sam skočila na stolicu, pa na sto i bacila se na njega.

I mada sam uspela da ga iznenadim, potpuno me je sputao za manje od otkucaja srca. Nisam čak jasno ni videla koji je to

manevar izveo. Nekako je uspeo da me okrene tako da su mi se leđa našla uz njegovu prednju stranu a ruke su mi bile stegnute pozadi između nas.

Iznerviralo me je što se čak nije ni bio ni zadihan kad je progovorio. Njegov dah golicao mi je vrat dok me je držao sputanu, a glas mu je bio tih i odmeren. „Šta je bilo to?“

„Htela sam da ti pokažem šta sam naučila.“

Osetila sam kako mu telo podrhtava u smehu iza mene, mada nije bilo nikakvog zvuka.

„Je l' se ti to meni smeješ? *Ponovo?*“

Smeh se čuo u njegovom odgovoru. „Ne, nikako.“

„Znam opasne poteze. Kunem ti se. Samo večeras nisam u formi zbog svega što se desilo.“

I dalje me nije puštao. Umesto toga, nagnuo je glavu preko mog ramena i rekao: „Ako već pokazujemo šta znamo, voleo bih da ti demonstriram neke svoje zahvate.“

Svaka dlaka na mom telu digla se ka nebu, koža mi se naježila. „Hm... ja...ja...“

Olabavio je stisak, trebalo mi je pun minut da dođem k sebi. Umesto da se okrenem ka njemu oblivena rumenilom, i dalje okrenuta leđima, skupila sam preostale stvari i izvukla punjač iz utičnice na zidu.

„Imam dogovorene isporuke za utorak.“ Ramena su mi se ponovo obesila. „Moraću duplo da platim toj firmi. Otkazaću sve odmah ujutru, ali za slučaj da se pojave... ako budeš ovde, reci im kako stoje stvari.“

„Svakako.“

„Hvala ti.“ Podigla sam kutiju. Nisam imala drugog izbora, morala sam da se okrenem ka njemu.

Obišao je oko stola, došao do mesta na kojem sam stajala i uzeo mi kutiju iz ruke pre no što me je poveo ka delu gde je trebalo da bude recepcija. Sve ostalo je bilo u mraku, a svetlo iz prostorije za koju sam mislila da je moja arhiva osvetljavalo je hodnik dovoljno da možemo da se vidimo. Stali smo ispred

vrata za poslugu koja sam koristila poslednjih nedelju dana. Svanulo mi je da je lažni agent za iznajmljivanje nekretnina insistirao da koristim taj ulaz da ne bih prebrzo shvatila da je reč o prevari. Rekao mi je da ne koristim glavni ulaz s Park avenue jer stanari ne daju da im se raznosi prašina po zgradi dok traju radovi. Poverovala sam u sve što je taj prevarant rekao.

„Imaš li neko ime, Oklahomo? Ili da te prosto zovem ulješkinja?“

„Emeri. Emeri Rouz.“

„Lepo ime. Rouz ti je prezime ili srednje ime?“

„Prezime.“

Prebacio je kutiju koju je nosio s dve ruke u jednu i pružio mi slobodnu ruku. „Dru. Dru Majkl.“

Zaškiljila sam. „Srednje ime ili prezime?“

Njegov osmeh osvetlio je polumrak kad sam mu pružila ruku. Ovaj muškarac nije imao jamice na obrazima već dekolte za usta.

„Srednje, Džeger mi je prezime.“

„Drago mi je, Dru Džegeru.“

Nije mi puštao ruku. „Stvarno? Drago ti je? Ne bih umeo da budem tako pristojan da sam se našao u sličnim okolnostima.“

„Imaš pravo. Sad mi dođe da poželim da si zaista provalnik.“

„Imaš li kola? Kasno je a ova kutija je teška.“

„Uzeću taksi.“

Klimnuo je glavom. „Pazi kako ulaziš i izlaziš iz kola. Ta suknja te ne sluša.“

Ovoga puta ni tama nije mogla da sakrije koliko sam pocrvenela. „Uz sva večerašnja poniženja, mogao si da me poštediš tog poslednjeg. Pravi se da se to nije desilo.“

Dru se nacerio. „Nemoguće je pretvarati se da nisam video onakvo dupe.“

Vitka sam ali zadnjica mi je malo naglašena. Uvek sam bila svesna toga. „Šta to sad treba da znači?“

„To je kompliment.“

„Oh.“

„A zašto ti pada suknja usput da pitam? Da li si naglo smršala ili je nešto drugo u pitanju?“

U tom trenutku ništa više nije moglo da uveća moju posramljenost, pa sam se nasmejala kad sam mu rekla istinu. „Za večeru sam uzela veliki hamburger a suknja mi je tesna, morala sam da je otkopčam. Vrata su bila zaključana, nisam očekivala posetioce.“

„Devojka koja jede velike hamburgere a izgleda ovako? Pazi da druge Njujorčanke to ne saznaju. Vratit će te silom u Oklahomu.“ Namignuo je. I bože, da li je patetično što mi je siroto srce brže zakucalo.

Izašli smo napolje. Dru je čekao sa mnom, držao kutiju dok se taksi nije zaustavio ispred nas. Nagnuo se kad sam ušla u kola.

„Nova godina je uvek grozna. Sutra će biti bolje. Ostani u krevetu, naruči još jedan veliki hamburger i odmori se. Naći ćemo se u policijskoj stanici prekosutra. To je devetnaesta policijska stanica na Šezdeset sedmoj ulici. Recimo u osam ujutru. Prvog dana nove godine biće ludnica – procesuiraće pijane idiote najveselije noći.“

Nisam čak ni pomislila da odem u policiju. Izgleda da je stvarno potrebno da prijavim prevaru.

„Ne moraš da ideš sa mnom. Već sam te dovoljno ugnjavila.“

Dru je slegnuo ramenima. „Tražit će moju izjavu i ovako i onako. Plus, znam neke od momaka tamo. Brže ćemo to zajedno obaviti.“

„U redu.“

Udario je dvaput po krovu taksija, nagnuo se i rekao vozaču: „Budi fin prema njoj. Imala je teško veče.“

Kad smo se uključili u saobraćaj, stiglo me je sve ono što se desilo u poslednjih sat vremena. Adrenalin je skočio, počeo je slobodan pad.

Prevarili su me i uzeli mi svu ušteđevinu.

Više nemam kancelariju.

Svim pacijentima dala sam novu adresu.

Zavrtelo mi se u glavi.

Gde ću sad?

Gde da nađem pare za depozit čak i ako mi se ukaže prilika da u najkraćem roku iznajmim drugu kancelariju?

Osetivši kako me ponovo hvata muka, zavalila sam glavu na kožno sedište i zažmurila, duboko udahnuvši nekoliko puta. Začudo, prvo što mi je došlo na pamet bio je zgodni, crnokosi muškarac sa punim usnama, naslonjen na dovratak moje kancelarije. To jest njegove kancelarije. I sa tom slikom u glavi – usred spirale pada i džinovskog talasa strepnje – nisam mogla da potisnem osmejak koji mi je izvio usne.

Poglavlje 3

Dru

Okrenuo sam ka sebi brojčanik ručnog sata. *Kasni dvadeset minuta*. Bila je seksi, a u onoj maloj tački nežnosti koja je ostala u mom srcu, saosećao sam sa njom i bilo mi je žao što su je prevarili. *Ali, dvadeset minuta!?* Svoje usluge naplaćujem 675 dolara na sat. Upravo sam izgubio 225 čekajući nju ispred policijske stanice. Pogledao sam još jednom niz ulicu, spreman da se vratim u svoju kancelariju kad se pojavilo sevanje boja na uglu.

Zelena. Uvek mi je bila draga zelena. Šta tu čoveku može da se ne sviđa? Novac, trava, žabe sa buljavim očima koje sam voleo da jurim u detinjstvu – ali danas je zelena unapređena od drage u omiljenu dok sam gledao kako Emerine sise poskakuju u džemperu. Za tako malo devojkicu imala je izuzetan dekolte – koji se lepo slagao sa oblinama dupeta.

„Izvini što kasnim.“ Kaput joj je bio raskopčan a obrazi zaja-pureni od sprinta ulicom. Izgledala je drugačije nego pre neko veče. Duga, talasasta kosa bila je puštena, a sunce je naglasilo zlatne pege u boji bakra. Trudila se da je ukroti kad je rekla: „Ušla sam u pogrešan voz podzemne železnice.“

„Upravo sam hteo da odem.“ Pogledao sam na sat i video majušne kapljice znoja na njenom poprsju. Nakašljavši se, potapšao sam se po satu, pokazujući koliko sam čekaao. „Trideset pet minuta. To je 350 dolara.“

„Molim?“

Slegnuo sam ramenima i zadržao stojički izraz lica. „Naplaćujem 675 dolara na sat. A zbog tebe sam izgubio više od pola sata. Tako da će to biti 350 dolara.“

„Ne mogu da te platim. Zar si zaboravio, nemam ni prebijene pare?“ Podigla je ruke ogorčeno. „Prevarom su me naveli da iznajmim tvoju luksuznu kancelariju. Ne bi trebalo da ti dam tolike pare samo zato što sam se uspavala.“

„Smiri se, samo se šalim.“ Zastao sam. „Čekaj, mislio sam da si ušla u pogrešan voz u podzemnoj?“

Ugrizla se za usnu i pokazala na vrata policijske stanice. „Hajde da uđemo. Pustila sam te predugo da čekaš.“

Odmahnuo sam glavom. „Slagala si me.“

Emeri je uzdahnula. „Izvini, uspavala sam se. Nisam sinoć mogla da zaspim. Sve ovo mi liči na ružan san.“

Klimnuo sam glavom i nekarakteristično za mene, pustio je da se s tim izvuče. „Hajde da vidimo ima li ikakve šanse da uhvate onog momka.“

U policijskoj stanici narednik na prijemnom šalteru razgovarao je telefonom kad smo ušli. Nasmešio se i podigao dva prsta. Kad je sagovorniku objasnio da krađu reklamnih kataloga supermarketa treba prijaviti poštanskom inspektoratu a ne upravi njujorške policije, ispružio je ruku, nagnuvši se preko pulta.

„Dru Džeger, šta te dovodi u ove naše taloge? Obilaziš sirotinju?“

Nasmešio sam se i pljesnuo ga po ruci. „Tako nekako. Kako ide, Frenk?“

„Nikad bolje. Kad se kasno uveče vratim kući ne izuvam se ispred vrata, ne spuštam dasku posle pišanja i koristim papirne

tanjire tako da ništa ne moram da perem. Momački život je lep, prijatelju moj.“

Okrenuo sam se ka Emeri. „Ovo je narednik Frenk Karuzo. Toliko puta se ženio i razvodio da zauzima visoko mesto na listi mojih omiljenih mušterija. Frenk, ovo je Emeri Rouz. Želi da podnese prijavu. Da li je kojim slučajem Mahoni tu? Možda on može da joj pomogne.“

„Na bolovanju je od prošle nedelje. Uganuo je nogu jureći provalnika. Pogledaću ko je tu i naći ću vam nekog dobrog. U čemu je stvar? Nasilje u porodici? Muž je maltretira?“

„Ne, ništa od navedenog. Emeri nije standardna klijentkinja. Iznajmila je nedavno poslovni prostor u mojoj zgradi.“

Frenk je zazviždao. „Poslovni prostor na Park aveniji. I lepa i bogata. Jesi li udata, dušo?“

„Zar se nikad nećeš opametiti, matori?“

„Pa, šta je tu loše. Dosad sam probao samo ružne i sirote. Možda je u tome problem.“

„Siguran sam da nije.“

Frenk je odmahnuo rukom. „A u čemu je njen problem? Vlasnik poslovnog prostora je gnjavi?“

„Iznajmila je moje kancelarije za dve i po hiljade dolara mesečno. Dala je deset hiljada unapred. Problem je što te pare nisu otišle vlasniku. Prevario ju je neki dasa koji se predstavio kao agent za nekretnine dok sam ja bio van grada i dok su moju kancelariju renovirali.“

„Dve i po hiljade mesečno? U tvojoj zgradi?“

„Ona je iz Oklahome.“

Pogledao je Emeri. „Ne igrate monopol u Oklahomi? Ne znaš da je Park avenija pet puta skuplja od svih drugih lokacija na svetu?“

Prekinuo sam narednika pametnjakovića pre no što Emeri bude gore nego što već jeste. Na kraju krajeva već sam joj se dovoljno narugao pre neko veče. Što je mnogo mnogo je. Frenk joj je dao da popuni formulare i poslao nas u zasebne prostoriju

da tamo čekamo. Usput sam zastao da pozdravim starog prijatelja, a Emeri je već bila pri kraju popunjavanja obrazaca kad sam joj se ponovo pridružio.

Zatvorio sam vrata, digla je glavu i upitala: „Baviš li se prekršajnim pravom?“

„Ne, samo brakorazvodnim parnicama.“

„Svi te ovde znaju.“

„Moj drugar radio je u ovoj stanici. Prvi klijenti bili su mi policajci. Kad si prijatelj kolege u plavom i dobro obaviš posao, čitava stanica dođe kod tebe. Odani su i lojalni. Barem jedni prema drugima. I imaju najveću stopu razvoda u gradu.“

Minut kasnije ušao je detektiv kojeg nisam od ranije poznavao, uzeo izjavu od Emeri i potom od mene. Rekao mi je da je sa mnom završio i da mogu da idem.

Nisam imao pojma zašto sam pola sata kasnije i dalje visio tu dok je Emeri prelistavala drugu debelu knjigu za fotografijama osumnjičenih za slična krivična dela.

Okrenula je stranu i uzdahnula. „Ne mogu da verujem koliko ima kriminalaca koji liče na obične ljude.“

„Bilo bi ti mnogo teže da im daš deset hiljada u kešu da izgledaju kao lopovi, zar ne?“

„Da.“

Počeo sam se po bradi. „I u čemu si nosila toliko gotovine? U smeđoj papirnoj kesi prepunoj novčanica od sto dolara?“

„Ne.“ Zvučala je kao da se brani, ali nije dala dodatno objašnjenje. Zato sam zurio u nju i čekao. Zakolutala je očima. „U redu, ali nije bila smeđa papirna kesa. Bila je bela. I na njoj je pisalo *Vendi*.“

Izvio sam obrvu. „*Vendi*? Ono mesto sa brzom hranom? Stvarno voliš hamburgere?“

„Hamburger sam stavila u torbicu a novac u kesu jer nisam htela da ga ispuštam iz ruku u podzemnoj železnici. Mislila sam da su veće šanse da mi ukradu torbicu nego ručak.“

Bilo je tu neke logike. „Pametno za jednu devojkicu iz Oklahome.“

Zaškiljila je ka meni. „Ja sam iz Oklahoma Sitija a ne s neke farme. Misliš da sam naivna jer nisam iz Njujorka i da zato donosim loše odluke.“

Nisam mogao da se suzdržim. „Dala si deset soma u *Vendi* kesici lažnom agentu za nekretnine.“

Izgledala je kao da će joj para izbiti na uši. Srećom, kucanje na vratima sprečilo je da ponovo dođe do rvanja u Oklahoma stilu. Frenk je provirio. „Imaš li sekund, savetnice?“

„Naravno.“

Širom je otvorio vrata i čekao da izađem. Zatvorio ih je za mnom pre no što je rekao: „Javio se mali problem, Dru.“

Imao je narednički izraz lica kad je pokazao na zatvorena vrata iza kojih je sedela Emeri. „Standardna procedura je da proverimo podnosioca prijave.“

„Da, i?“

„Oklahoma je u sistemu. Nešto je zasrala. Imamo nalog za hapšenje.“

„Zezaš me?“

„Voleo bih da je tako. Novi kompjuterski sistem traži da upišemo razlog za pretragu imena. Detektiv koji je uzeo njenu izjavu, našao ju je u sistemu. Nije više kao u stara vremena. Sad sve ostaje zabeleženo. Sve se odmah vidi. Moramo da postupamo po nalogu. Smena mi se završava za sat vremena. Odvešću je do suda da odgovori na navode tužbe da ne bismo morali da joj stavljamo lisice, ako se slažeš. Siguran sam da može da uloži žalbu i da se lako izvuče.“

„Koje su optužbe?“

Frenk se nacerio. „Nedolično ponašanje u javnosti. To jest golotinja.“

* * *

„Ispričaj mi lepo sve od početka.“ Seli smo na klupu ispred sudnice i čekali da počne popodnevno zasedanje.

Emeri je obesila glavu. „Je l' baš moram?“

Slagao sam. „Moraćeš sve da ispričaš sudiji. Kao tvoj advokat moram pre njega to da čujem.“

Bez sumnje bi se naljutila da zna da prvo pojavljivanje pred sudom ne zahteva reminiscenciju događaja iz date optužnice. Ušli bismo, izjasnili se kao krivi, platili kaznu i za sat vremena izašli. Ali čitav dan mi je propao pa sam zaslužio malo razonode. Plus, svidala mi se borbena i ljutita stana njene ličnosti. Bila je još privlačnija kad je iznervirana.

„U redu. Pa, bila sam ovde u Njujorku preko leta u poseti baki. Upoznala sam momka. Izašli smo nekoliko puta, zbližili smo se, a konkretno te avgustovske večeri bilo je stvarno toplo i sparno. Upravo sam maturirala a nikad nisam uradila ništa neobuzdano. I zato kad je predložio da se kupamo goli, pomislila sam: *Što da ne? Niko neće znati.*“

„Nastavi.“

„Otišli smo do bazena na otvorenom u Osamdeset drugoj ulici i preskočili ogradu. Bio je mrkli mrak kad smo se skinuli, mislim da ni on nije mogao da me vidi.“

„Dakle, skinula si se. Koje su ti boje bili brushalter i gaćice?“ Kao pravi bolesnik postavio sam to pitanje. A u mojoj uvrnutoj mašti video sam je u malim, belim tangama i odgovarajućem čipkastom brushalteru.

Istog trena uhvatila ju je panika. „Da li stvarno moraš sve to da znaš? Bilo je to pre deset godina.“

„Trebalo bi sve da mi ispričaš. Što više detalja to bolje. To će pokazati sudiji da se dobro sećaš te noći i misliće da se gorko kaješ.“

Emeri je grizla nokat na palcu duboko zamišljena. „Beo, donji veš je bio beo.“

Lepo. „Tange ili gaćice?“

Obrazi su joj porumeneli. Pokrila je lice s obe ruke. „Tange. Bože, živ sram će da me pojede.“

„Olakšaće nam stvari ako sve razotkrijemo.“

„Dobro.“

„Da li si se sama svukla ili te je momak skinuo?“

„Sama sam se skinula.“

„U redu. Šta se posle toga dogodilo? Ispričaj mi sve do detalja. Ništa nemoj da izostaviš. Čak i ono za šta bi mogla pomisliti da nije relevantno, pomoći će nam u tvom slučaju.“

Klimnula je glavom. „Nakon što sam se skinula, ostavila sam stvari blizu ograde preko koje smo se popeli. Džared – tako se zvao momak s kojim sam to veče bila – takođe se skinuo, ostavio stvari pored mojih i skočio u bazen.“

„I šta se posle toga desilo?“

„Došla je policija.“

„Nisi stigla ni da uđeš u vodu? Nije bilo ludiranja u bazenu?“

„Ne, nije. Nisam ni stigla do bazena. Kad je Džared izronio, sevnula su svetla i zavrištale sirene.“

Osećao sam se kao da sam pokraden. Odličan uvod, podizanje tenzije i na kraju ništa. Čak nije bilo ni maženja ni vaćarenja. Pre no što sam stigao da postavim još neko pitanje, službenik je prozvao nekoliko imena. Čuo sam kad je rekao: „Rouz”, i poveo sam Emeri do njega.

„Soba 132, na kraju hodnika, desno. Pomoćnik okružnog tužioca porazgovaraće sa vama pre no što izađete pred sudiju. Sačekajte ispred sobe. Prozvaće vas.“

Pošto sam znao gde se nalazi ta soba, poveo sam Emeri hodnikom. Seli smo na klupu ispred vrata. Emeri je čitav minut ćutala pre no što mi se ponovo obratila. Glas joj je drhtao kao da će zaplakati.

„Žao mi je zbog svega ovoga, Dru. Verovatno ti dugujem pet hiljada dolara za vreme koje si mi posvetio, a ne mogu da ti platim ni petsto.“

„Nemoj da te to brine.“

Pružila je ruku i dotakla mi rame. Ranije dok smo išli hodnikom, držao sam joj ruku na leđima a pomogao sam joj i da izađe iz policijskih kola kad nas je narednik Karuzo dovezao

do suda, ali sada je prvi put ona dodirnula mene. Svidelo mi se to. *Prokletstvo*. Nisam je poznavao, ali znao sam dovoljno da shvatim da Oklahoma nije tip žene koju kresneš i zezneš. Morao sam s ovim da završim i da se izgubim.

„Stvarno ti kažem. Istinski mi je žao. Ne mogu da ti se dovoljno zahvalim što si danas krenuo sa mnom. Bila bih u haosu da nije tebe. Odužiću ti se nekako.“

Pada mi na pamet nekoliko opcija. „Sve je u redu. Stvarno. Ne brini. Proći će glatko. Završićemo s ovim za dvadeset minuta.“

Upravo tada se javio glas iza vrata. „Rouz, broj 18493094. Rouz?“

Pretpostavio sam da se to javila pomoćnica okružnog tužioca. Nisam imao iskustva sa prekršajnim pravom, ne računajući saobraćajne prekršaje i nasilje u porodici bogatih klijenata. Ali taj ženski glas bio mi je odnekud poznat, no nisam mogao da odredim odakle.

Dok nisam otvorio vrata.

Odjednom postalo je kristalno jasno zašto mi je taj glas poznat.

Čuo sam ga ranije.

Poslednji put vrištao je moje ime dok sam onu kojoj je pripadao, zadovoljavao u toaletu kancelarije suparničke advokatske firme.

Od svih advokata u Okrugu Njujork, Kira Olbrajt morala je da bude pomoćnica tužioca.

Možda i neće sve ići onako glatko kako sam mislio.

Poglavlje 4

Dru

Jebote.

„Ne shvatam. Šta se dešava?“ Emerin glas bio je obojen panikom.

I nije joj se moglo zameriti. Svi znaju da su kobre, tigrovi i ajkule opasni. Ali delfini? Tako slatki i ljupki, nežnim zviždukom se oglašavaju kad ih pomazite po glavi. Ali ako ih slučajno povredite, napašće vas. To je živa istina. Moj omiljeni hobi, pored seksa i rada je uživanje u emisijama *Nacionalne geografije*.

Kira Olbrajt je kljunasti delfin. Upravo je predložila sudiji trideset dana zatvora, umesto novčane kazne za koju su nam rekli pre manje od pola sata da će nam biti ponuđena.

„Daj nam minut. Moram nasamo da porazgovaram za tužiteljkom.“

Emeri je klimnula glavom, iako je izgledala kao da je na ivici suza. Dao sam joj tren-dva da se pribere. Onda sam otvorio vratanca koja razdvajaju gledaoce od aktera u sudnici i poveo sam je kao praznom redu sedišta skroz pozadi. Već sam se okrenuo

da je ostavim, ali video sam kako joj se suza sliva obrazom i to me je zaustavilo u pola koraka.

Ne razmišljajući, podigao sam joj bradu da me pogleda u oči. „Veruj mi, večeras ideš kući. Videćeš. Kad ti kažem.“

* * *

Od mog glasa Kira se prestrašeno trgla u ženskom toaletu preko puta sudnice.

„Šta je ono malopre bilo?“ Zaključao sam vrata kad se okrenula ka meni.

„Ovde nije dozvoljen ulazak muškarcima.“

„Ako neko pita, reći ćemo da sam se danas povezao sa ženskom stranom svoje ličnosti.“

„Ti si kreten.“

„Ja sam kreten? A šta je s onim 'drago mi je da te vidim, Dru' sranjem? Predložicu kaznu od pedeset dolara, sve ćemo završiti pre no što trepneš i lepo ćeš moći celo popodne da igraš golf?“

Okrenula mi je leđa i otišla do ogledala. Uzevši ruž iz džepa sakoa, nagnula se ocrtavajući usne krvavocrvenom. Ni reč nije rekla dok nije s tim završila. Onda mi je podarila najveći, najvedriji osmeh koji sam u životu video.

„Pomislila sam da bi tvojoj novoj igračkici bilo dobro da se navikava da će joj se reći jedno a da će se dogoditi nešto sasvim drugo i to kad najmanje očekuje.“

„Nije ona igračkica, već... prijateljica kojoj pomažem.“

„Videla sam kako je gledaš, kako si joj spustio ruku na leđa. Ako je već ne krešeš, uskoro ćeš. Možda će joj dobro doći da provede noć u okružnom zatvoru jer ti ne možeš da se suzdržiš čak ni u sudnici. Možda se otrezni od tvog šarma. Kad bolje razmislim, činim joj uslugu. Trebalo bi da mi zahvali.“

„Luda si ako misliš da ću pustiti da ti to prođe. Emeri nema nikakve veze s onim što se dešavalo između nas dvoje.“

Zatražiću od sudije Hokinsa da se izuzme iz ovog slučaja ako bude trebalo.“

„Da se izuzme? Po kom osnovu?“

„Po tom što tvoj otac igra golf s njim svakog petka, a ti si mi sama rekla da ti daje sve što od njega zatražiš. Zar si zaboravila koliko si volela posle seksa da pričaš o poslu?“

„Ne bi se usudio.“

Stajao sam podalje od nje – na tri metra od zaključanih vrata. Lagano sam se uputio do mesta na kojem je stajala da budemo fino blizu.

„Probaj pa ćeš videti.“

Dugo je zurila u mene. „Dobro, hajde to da uradimo advokatski. Bez pretnji i niskih udaraca. Dogovorom.“

Odmahnuo sam glavom. „U redu, šta želiš, Kira?“

„Hoćeš da ti klijent večeras bude kod kuće? Tražim nešto zauzvrat.“

„Dobro, reci šta želiš.“

Prešla je jezikom preko gornje usne kao da umire od gladi a gleda sočni biftek. „Tebe, i to ne u kupatilu, ni na zadnjem sedištu ubera. Hoću tebe – na pristojnom romantičnom sastanku. Izvešćeš me na večeru sa dobrim vinom pre no što daš svoj doprinos uzajamnoj oralnoj avanturi ili drugačije rečeno popularnoj šezdeset devetki.“

* * *

„Oh, bože! Ne mogu da ti dovoljno zahvalim.“

„Hajde sad da platimo kaznu i da se gubimo odavde.“

Dok sam je požurivao sudnicom, Emeri je izgleda protumačila moju žurbu kao nezadovoljstvo što mi je već oduzela veliki deo dana. Ali uopšte nije bilo tako. Gotovo da smo uspeli da se izvučemo kad je Kira doviknula za nama.

„Dru, izvini, mogu li da s tobom porazgovaram na tren?“

„Ne sad, već kasnim.“ *Da budem bilo gde samo ne tu.*

Držao sam ruku ne Emerinim leđima i nastavio da idem, ali moja klijentkinja imala je drugačije ideje. Stala je.

„Moramo da idemo“, rekao sam.

„Pusti me samo da se zahvalim tužiteljki.“

„Nema potrebe. Grad Njujork zahvaljuje joj se svakog petka uručivanjem plate.“

Emeri me je prekorila pogledom. „Neću da zbog tebe budem nepristojna.“ Rekavši to, okrenula se i sačekala da nam se Kira pridruži.

Pružila joj je ruku. „Mnogo vam hvala za sve. Bila sam očajna jutros pri pomisli da bih mogla da završim u zatvoru.“

Kira je pogledala Emerinu ruku, ignorišući je. Okrenula se ka meni i obratila se Emeri, gledajući mene. „Ne zahvaljujte meni. Zahvalite se svom advokatu.“

„Da, uradiću to.“

„Ali, nemojte previše da mu se zahvaljujete. Ne bih volela da se pohaba i istroši.“ Kira se okrenula na potpetici i mahnula u znak pozdrava preko ramena. „Nazvaću te da utanačimo detalje sastanka, Dru.“

Emeri me je pogledala. „Ovo je bilo čudno.“

„Mora biti da nije stigla da popije lek. Hajde, idemo odavde.“

Dok smo stigli da platimo kaznu i da uzmemo kopiju poništenja naloga za hapšenje bilo je već blizu četiri popodne.

Napolju, na stepenicama ispred suda, okrenula se ka meni. „Nadam se da nemaš ništa protiv javnog iskazivanja naklonosti, jer moram da te zagrlim.“

U stvari, nisam sklon toj vrsti ponašanja – ali nisam bio plaćen za protraćen dan, pa bih mogao nešto da dobijem za uzvrat. Da se one sise pritisnu na mene, to je definitivno bolje nego ništa – a možda je čak bolje i od celog dana po tarifi od 675 dolara na sat.

„Ako već insistiraš.“

Osmeh koji mi je uputila bio je blizu savršenog. Onda je došao dug zagrljaj i baš je potrajao. One sise i ono malo telo omotalo me je u nešto više od pokazivanja zahvalnosti. Čak je i mirisala divno.

Kad se odmakla, zadržala je ruke na mojim ramenima. „Platiću ti za ovo danas. Makar mi za to trebale godine.“

„Ne opterećuj se time.“

„Ne, stvarno to mislim.“

Proveli smo još nekoliko minuta u razgovoru, razmenili brojeve telefona za slučaj da stignu isporuke za nju i pozdravili smo se. Krenula je u jedan deo grada ja u drugi, rastali smo se jer idemo u suprotnim pravcima. Nakon nekoliko koraka, pogledao sam preko ramena i video kako njiše dupetom. Izgledala je na odlasku jednako dobro kao na dolasku.

To me je navelo na razmišljanje... Kladim se da izgleda neverovatno kad svršava. I baš kad sam hteo da nastavim svojim putem, Emeri se okrenula i videla kako je gledam. Nasmešila se, mahnula još jednom pre no što je zašla za ugao i nestala s vidika.

Hteo sam da mi plati za ovo danas, u to nije bilo sumnje.

I palo mi je na pamet nekoliko načina na koji bi to mogla uraditi.

Poglavlje 5

Emeri

Digla sam do ujeta telefon koji je zvonio, pogledavši usput koliko je sati. Skoro jedanaest uveče – kasno za uobičajene pozive.

„Halo?“

„Emeri?“

Taj glas. Nisam morala ni da pitam ko je. Uživo je njegov glas bio dubok i hrapav, a preko telefona promukao.

„Dru, šta se dešava? Je l' sve okej?“

„Da, zašto?“

„Pa, malo je kasno.“

Čula sam kako se telefon pomera i onda: „Sranje, izvini. Nisam imao pojma. Tek sad sam video koliko je sati. Mislio sam da je devet.“

„Vreme leti kad ga provodiš na sudu sa kriminalcima, zar ne?“

„Izgleda da je tako. Vratio sam se kući, krenuo da završavam ranije započete poslove a posle sam svratio do kancelarije. Mora da sam izgubio pojam o vremenu.“

„Ja sam se vratila kući, popila čašu-dve vina i dodatno sažaljevala sebe. Tvoj raspored je daleko produktivniji. Jesi li i dalje u kancelariji?“

„Da, zato te i zovem. Sedim ovdje i razmišljam kako će tvoja buduća kancelarija biti vrlo lepa.“

Vrlo čudna izjava. „Hvala, ali šta te je navelo da to kažeš?“

„Staklo i tamno drvo. Sviđa mi se. Mislio sam da ćeš izabrati nešto ženskastije.“

„Oh, ne! Isporučili su moj kancelarijski nameštaj?“

„Tako je.“

„Kako? Kako su uopšte ušli kad si sa mnom bio ceo dan?“

„Majstori su ovdje završavali posao, a nisam stigao da im kažem šta se desilo. Mislili su da ti čine uslugu time što su ih pustili da uđu.“

Udarila sam glavom o kuhinjski orman, a onda zadržala čelo tamo naslonjeno da se ne bih ozbiljnije povredila. Ali, nisam mogla da zaustavim jauk koji mi je pobjegao iz grla.

„Izvini, sutra ujutru ću se prvo time pozabaviti.“

„Nema razloga za žurbu. Moje stvari su i dalje u skladištu. Mogu još neko vreme da ih držim tamo.“

„Hvala ti. Nazvaću ih ujutru i reći ću im da vrate ono što su doneli. Sačekaću ih kod tebe u kancelariji da ne bi morao time da se bakćeš, ako se slažeš.“

„Nema problema.“

„Izvini još jednom.“

„Prestani da se izvinjavaš, Emeri. Juče si bila na poternici. Prestupnici očvrstu kad odsluže svoje. Ne izvinjavaju se. Vidimo se ujutru.“

Nasmejala sam se da ne bih zaplakala.

* * *

„Halo?“ Pokucala sam na poluotvorena vrata i slušala odjek svog glasa. Vrata su se otvorila. Iznenadila sam se videvši da je lobi i dalje prazan i pust. Mislila sam da su moj nameštaj tu ostavili.

Čula sam glas u daljini ali nisam mogla da ga razaznam. Ušla sam i glasnije doviknula: „Halo? Dru?“

Brzi koraci odzvanjali su mermernim podom, sa svakim korakom sve glasniji dok se Dru nije pojavio u hodniku. Držao je telefon na uvetu i podigao prst, nastavljajući s razgovorom.

„Ne želimo kuću u Brikenridžu. Moj klijent ne podnosi zimu. Neka je ona zadrži, ali to će biti jedina nekretnina koju će dobiti razvodom ovog braka.“ Pauza, a zatim: „Ne nisam čaknut. Kad završimo razgovor, poslaću vam slike imanja u Brikenridžu. Mislim da će vas uveriti da gospođa Holister *zaista uživa* u toj kući.“

Upravo tada, pojavio se momak iz *Fedeksa* s kolicima punim kutija. Dru je sklonio telefon da bi mu se obratio. „Sačekajte samo minut.“

Zaključivši da je vreme da mu pomognem, potpisala sam isporuku i zamolila momka da stavi kutije ne plastičnom folijom pokriveni pult na recepciji. Dru je usnama oblikovao reči *hvala ti* i nastavio sa telefonskim razgovorom.

I dok je napola vikao na sagovornika ko god on bio, na miru sam mogla da ga gledam. Nosio je po meri skrojeno odelo. Zasukani rukavi na ruci kojom je držao telefon, otkrivali su veliki, skup sat. Cipele su bile uglačane, košulja sveže ispeglana. A crna kosa preduga za muškarca koji glanca cipele. Ten preplanuo nakon nedavnog odmora, od čega su mu svetlozelene oči izgledale još sjajnije.

U njegove usne bilo je nemoguće ne zagledati se – tako pune, sočne i savršenog oblika. *Stvarno je lep*. Nisam bila sigurna da sam ikad pre pomislila za nekog muškarca da je lep. Zgodan, da. Čak i seksi. Ali lep je bio tačan opis Dru Džegera – nije bilo reči koja bi ga bolje opisala.

Završavao je razgovor. „Ozbiljno, Makse, koliko puta si sedeo s druge strane stola i zurio u moj lepi lik? Zar dosad nisi naučio da prepoznaš kad ne blefiram? Pogledaj slike, onda mi javi koji je tvoj odgovor na moju ponudu. Mislim da ćeš videti da je više nego fer. Njen mlađani instruktor skijanja učio ju je novim plućnim tehnikama. Ponuda je na stolu četrdeset osam

sati. Posle toga moraću ponovo da te pozovem, što znači da moj klijent dobija još jedan račun a ova ponuda odlazi u istoriju.“

Dru je pritisnuo dugme na telefonu i pogledao me, spreman da mi se obrati, kad je spravica opet zazujala u njegovoj ruci. „*Sranje.*“ Uzdahnuo je, bacio pogled na telefon i opet pogledao mene. „Izvini, moram da se javim.“

Na vrata je pokucao momak sa velikim balonom vode. Pogledala sam Drua. „Srediću to. Slobodno se javi.“

Tokom narednih petnaest minuta koliko je Dru bio na telefonu, odbila sam jednu advokatsku ponudu, odgovorila na telefon koji je zvonio ispod plastične cerade – dvaput – i potpisala prijem pravnih dokumenata isporučenih na Advokatsku kancelariju Dru M. Džegera. Blefirala sam izglednog klijenta preko telefona kad se Dru ponovo pojavio.

„Moraćemo da zahvalimo gospodinu Ejkenu koji nas je preporučio.“ Slušala sam tren i onda dodala: „Naša tarifa je...“ Uхватила sam Druov pogled. „Sedamsto dolara na sat.“

Ugao usana mu se izvio.

„Svakako, zakazaću vam sastanak za uvodne konsultacije. Ostanite sekund na vezi da pogledam raspored obaveza gospodina Džegera.“

Pritisla sam dugme i podigla ruku. „Da li ti je raspored obaveza sinhronizovan s telefonom?“

Dru je izvukao telefon iz džepa i dodao mi ga. „Jeste.“

Otvorivši *Autluk* na njegovom telefonu, tražila sam pogledom prvi slobodan termin. Nije bilo nijednog čitav mesec. „Možeš li da pomeriš večeru s nekim po imenu Monika sa šest na osam da bih zakazala gospodinu Patersonu sastanak za pola pet sledeće srede? Kaže da je hitno. Možda će biti potrebno da se izdejstvuje zabrana prilaska da bi zaštitio svoju imovinu kao što si uradio za gospodina Ejkena.“

„Dogovoreno.“

Nastavila sam telefonski razgovor. „Da li bi vam odgovaralo da zakažemo sastanak za sledeću sredu u pola pet? Savršeno?“

Sjajno. A naša akontacija je...“ Pogledala sam Drua. Pokazao je deset prstiju. „Dvanaest hiljada... U redu, hvala vam. Vidimo se u sredu. Doviđenja.“

Dru je izgledao zaintrigirano kad sam prekinula vezu. „Da li sam to povećao satnicu sa šesto sedamdeset pet na sedamsto?“

„Ne, dodatnih dvadeset pet dolara je za mene. Za svaki sat koji mu naplatiš, možeš toliko da odbiješ na račun mog duga. Izračunala sam da su moja dugovanja za jučerašnjih osam sati pet hiljada i četiristo dolara – ja plaćam standardnu tarifu, naravno, a ne onu specijalnu za gospodina Patersona – tako da bi bilo sjajno kad bi mogao da naplatiš gospodinu Patersonu nekoliko stotina sati.“

Dru se nasmejao. „Evo opasnice koja me je napala krav maga veštinama pre neko veće. Izostanak te čvrstine zabrinuo me je juče.“

„Uhapsili su me. Umalo da završim u zatvoru.“

„Slomila si mi srce. Zar si tako malo vere imala u moje sposobnosti?“

„Ona žena je htela da mi se napije krvi. Šta si joj rekao? Kako si uspeo da je nagovoriš da promeni pesmu?“

„Sklopili smo dogovor.“

Zaškiljila sam. „Šta moraš da joj daš za to što mi se smilovala?“

Dru me je pogledao u oči. „Ništa važno.“

Kancelarijski telefon ponovo je zazvonio iza mene. „Hoćeš da se javim...“

Odmahnuo je rukom. „Javiće se automatska sekretarica. Hajde, pokazaću ti nameštaj.“

„Mislila sam da ću ga zateći u lobiju.“

„Tom im je rekao da ga stave u moju kancelariju.“

Pratila sam Drua hodnikom. Otvorio je vrata velike kancelarije odmah pored arhivarnice u kojoj sam ja radila pret-hodne nedelje. Pre neki dan još nije bila završena, sve je bilo pokriveno plastičnim ceradama – trebalo je još staviti lajsne